

smutecnireci.cz

Vážení a milí, rodino, přátelé, kolegové,
děkuji, že jste dnes zde, abychom uložili urnu s popelem Evy Králové – naší milované Evičky – a zároveň uctili život, který prosvětлил tolik z nás.

Evička se narodila 22. září 1976 v Olomouci.

Zemřela příliš brzy, ve věku 47 let.

Pro mě byla moje žena a životní parťačka.

Dvacet osm let jsme stáli při sobě v dobrém i zlém.

To je věta, která se čte snadno – ale ve skutečnosti se skládá z tisíců drobných dní, v nichž jsme se učili držet spolu, i když byl vítr proti.

Byla učitelkou tělem i duší.

Studovala pedagogiku a desítky let pak na prvním stupni trpělivě otevírala dětem dveře ke světu.

Inspirovala stovky žáků – ne tím, že by jim říkala, co si mají myslet, ale tím, že je učila, jak přemýšlet.

Po narození našich dětí, Adama a Kláry, dokázala s neuvěřitelnou pečlivostí vyvažovat rodinu a práci.

Nikdy to nebyl kompromis se srdcem – vždycky to byla volba pro člověka před ní.

Evička milovala čtení a dětskou literaturu.

Ve škole organizovala besídky a čtenářské kluby, doma zas měla kytaru, batoh připravený na výlet a voňavé plechy perníčků.

Empatická, zodpovědná, veselá, se silným smyslem pro spravedlnost – to není seznam ctností z učebnice, to byla její každodennost:

uměla se zastat slabšího, najít čas pro toho, kdo zrovna potřeboval, a potichu udělat, co bylo třeba.

Když zavřu oči, nejjasněji vidím letní večery na chalupě u ohně.

Vytvořte si vlastní personalizovanou recí z Smuteční recí.cz
Evička brnká na kytaru, děti zpívají, oheň praská, a i kdyby předtím byl den plný drobných bouří, v té chvíli se utišily.

Měla dar uklidnit každou bouří – písničkou, pohledem, dotykem na rameni.

To světlo bude v našem domově chybět.

Budou nám chybět její písně, i to tiché: „Neboj, to zvládneme.“

Pro Evičku byly zásadní tři věci: vzdělání jako cesta k lepšímu životu, respekt k druhým a trpělivost.

Tohle nám po ní zůstává jako kompas.

A zůstává i prosba, kterou vyslovila jasně: abychom si na ni vzpomínali s úsměvem

- a abychom pokračovali v podpoře školní knihovny, kterou měla tak ráda.

Je to jednoduchý a krásný způsob, jak nechat její práci i srdce dál působit.

Dnes tu stojíme spolu s jejími rodiči, Alenou a Miroslavem,

s našimi dětmi, Adamem a Klárou,

a já, Martin, děkuji každému z vás za blízkost a oporu.

Věřím, že když se za chvíli rozloučíme a urnu svěříme zemi,

nezmizí to podstatné:

zůstane v nás její hlas, když trpělivě vysvětlovala,

její smích, který uměl odlehčit i těžký den,

a její tiché přesvědčení, že vzdělání a laskavost mají sílu měnit svět.

Prosím, až dnes půjdete domů, otevřete někdy s dětmi knihu.

Zazpívejte si u stolu.

A jestli můžete, podpořte knihovnu ve škole.

To všechno je způsob, jak říct: Evičko, děkujeme – žiješ dál v tom, co děláme, jak mluvíme, jak se k sobě chováme.

Evičko,

děkuji ti za naše roky, za naše děti, za každý večer u ohně.

Odpouštím ti, že jdeš napřed – a slibuji, že tvé světlo budeme nést dál.

Odpočívej v pokoji. My poneseme píseň.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz. Odpovězte na pár otázek a vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz.
vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz